

sige, at de har taget meget forsigtigt paa dette Spørgsmaal og stræbt efter i saa høj Grad som muligt at give deres Afgørelser en individuel Karakter. Jeg tror, at man har været noget for forsigtig paa dette Omraade. Jeg tror, at Højesteretsdommene vilde have vundet i Værdi for Retsudviklingen, hvis man havde været noget mere villig til her i Landet at gaa ind paa det, som jeg tror, man i visse Henseender har gjort ovre i England, hvor man i Begrundelsen har Mod til at fastslaa visse almindelige Retsgrundsætninger, som man anvender paa det foreliggende særlige Tilfælde. Men det er jo en helt anden Ting end dette, som Ministeren siger, at „13 fornemme Herrer“ sidder med deres private Meninger.

Saa vil jeg gerne spørge Ministeren, om hans Udtalelse Sp. 4389 om Enighed med det ærede Medlem Hr. Zahle i visse Henseender skal forstaas saaledes — hvad jeg haaber, den *ikke* skal —, at Ministeren tiltræder dette ærede Medlems Opfattelse af, hvorledes offentlig Votering vilde have paavirket Højesterets Stemmegivning i Provisorieaarene.

Jeg kommer saa til Spørgsmaalet om Søndre Landsret. Her vil jeg gerne slaa fast, at Ministeren ikke har gjort noget som helst Forsøg paa at forsvare den teknisk meget uheldige Ordning, som er foreslaaet med Hensyn til Søndre Landsret. Ja, Ministeren har end ikke oplyst, hvorledes han i Enkeltheder tænker at ordne dette, men har paa den anden Side ikke modsagt den Formodning, som jeg har fremsat om, at det var Tanken, at 2 Medlemmer skulde bo i Odense og 4 i Sønderborg, saa jeg maa gaa ud fra, at denne Formodning er rigtig. Ministeren dækkede sig paa dette Punkt ogsaa bag Autoriteter, bag Landsretspræsidenterne, og talte Sp. 4386 om den Enighed, der var naaet, men brugte derom saa ejendommelige Udtryk, at man unægtelig faar det Indtryk, at Enigheden ogsaa er af en noget ejendommelig Karakter. Jeg skal ikke gaa nærmere ind paa denne Enighed, men kun erindre om, at Vestre Landsrets Præsident i sin Tid offentlig har erklæret, at Vestre Landsret kunde tage hele Søndre Landsrets Arbejde uden Forøgelse af Dommer-tallet, og alligevel kommer man nu i en Tid, hvor det fra alle Sider erkendes, at det gælder om at nedbringe Tjenestemandenes Antal det mest mulige, og foreslaar, at man skal beholde denne Ret, at man skal gøre den til en vedvarende Institution.

I denne Forbindelse vil jeg gerne gøre

nogle Bemærkninger til det ærede Medlem Hr. Klaus Berntsen, som jeg ikke blev helt færdig med i de korte Bemærkninger, jeg havde den Ære at veksle med ham forleden Dag. Han sagde paa et vist Punkt: Vi sikrer Bevarelsen af Søndre Landsret, og vi sikrer Fynboerne, at de ikke i Fremtiden skal høre ind under Landsretten i København, men faar Landsret sammen med de sønderjydske Landsdele. Ja, det sikrer man, men man spørger uvilkaarlig sig selv: Hvorfor er det nu saa meget bedre at have Ret sammen med de sønderjydske Landsdele end med København? Hvori bestaar det umiddelbart indlysende fordelagtige i dette? Det er det, man savner en lille Smule Begrundelse af. Det ærede Medlem sagde ganske vist noget om, at jeg havde villet læse Tanker. Ja, der hører nu ikke saa forfærdelig megen Tankelæsningskunst til at se den stærke lokalpatriotiske Bevægelse, der ligger bag disse Tilslutninger. Det er oprigtig talt Tankelæsning i en saa simpel Form, at jeg tror, ethvert Medlem her i Tinget er i Stand til at udøve den. Men dernæst vil jeg gerne have Lov til at sige: *Hvad* er det, Fynboerne skal sikres mod ved Østre Landsret? Jeg forstaar det ikke. Lidt senere talte det ærede Medlem om, at jeg vilde have alting „slæbt“ til København eller til Viborg. Ja, mig bekendt er nu de Folk, som har skullet møde for Østre Landsret, ikke blevet „slæbt“ derover, men de er kommet rejsende paa ganske almindelig Maade, saaledes som vi alle rejser. Der er ikke Tale om at „slæbe“. Der ligger noget, som man paa Forhaand ønsker at gøre lidt mistænkeligt, i dette Udtryk, at man vil „slæbe“ noget til København eller til Viborg. Maa jeg spørge: Hvilken Interesse skulde jeg have i at slæbe noget til København eller til Viborg? Skulde jeg se rent personligt paa det, kan jeg som Medlem af Østre Landsret kun ønske, at Retten faar lidt mindre at bestille. Det vilde dog være et menneskeligt Synspunkt i hvert Fald, saa fra det Synspunkt maatte jeg absolut være en Tilhænger af, at Østre Landsret blev lettet for Fyn. Og skulde jeg se paa mine tidligere Kolleger i Viborg, kunde jeg dog ikke, hvis jeg vilde være behagelig mod dem og ønskede at erhverve deres personlige venlige Bedømmelse, gøre noget dummere end at ønske, at deres Arbejde skulde forøges. Saa jeg maa tilbagevise denne Taleform, hvori der synes at ligge noget om, at uberettigede Hensyn skulde have gjort sig gæl-